

Et Sommerophold ved Vesterhavet.

(Af J. J. Friis.)

(Fortsat.)

"Du har været haard mod mig, Mourits," sagde Strandsfogden, "men, tro mig, min Sorg har ikke været mindre end Din og Din Kones."

"Ar, Gud," sagde Virginia, "hvor jeg har bedrøvet Eder Alle, men jeg skal søge at blive det for Eder igjen, som jeg saa gjerne vilde være."

"Der er min Haand, Christian!" sagde Mourits. Og derpaa forlod jeg Værelset for at lade de gjenforenede Hjertes udtale sig i Enrum for huerandere.

— { } —

Vesaget hos Farbroderen.

Den Nat sov jeg sødelig og vaagne om Morgenen næsten fuldstændig rast. Jeg havde ikke set noget til min Vært efter forlignet med Broderen, men Bondensom, som havde bragt mig min Afstemsmap, havde fortalt, at de Begge vare fulgtes ad ned til Stranden, hvilket jeg ansaa for et godt Varsel. Mine Gælelser for Virginia vare ikke blevne formindskede efter Gaarsdagens Hændelser, men jeg indsaar dog efter nogen Overvejelse, at jeg burde tage Sagen roligt og at jeg maatte give Tid. "J Løbet af et Aar vil det vise sig, om Anton kommer tilbage eller ej," tænkte jeg. "J første Tilfælde vil det være frugtesløst at være noget som helst Haab om hendes Haand."

Opfyldt af disse Tanter klæbte jeg mig paa og gik derefter ind i Dagligstuen, hvor jeg traf Virginia og hendes fader ifærd med at spise Brod. Strandsfogden udbød, saasnart han fik Dje paa mig:

"Godmorgen, Hr. Kastberg, kom De nu hen og saa en Vid Brød med os. Læder! Det kan De nok trænge til ovenpaa Deres tre Dages Fastetid."

Da jeg derpaa nærmede mig Bordet, gik Virginia mig imøde og rakte mig sin Haand, idet hendes Kinder farvedes af en blussende Rødma.

"Jeg vil hjertelig takke Dem, Hr. Kastberg," sagde hun, "for at De igaar var saa god at tale min Sag hos min Farbroder; det er Dem jeg skylder, at han tilgav mig."

"Det skal De virkelig ikke sige," svarede jeg. "Deres Bønner havde allerede overvundet ham, hvilket heller ikke var mere end rimeligt."

"Jeg kjenner ham bedre, maa De tro," sagde Virginia, idet hun rystede tovlensde paa Hovedet.

"J ethvert Tilfælde ere vi Dem hjertelig takfulde," afbrød Strandsfogden hende, "og da det lader til, at De kjenner den sørgelige Sag tilbunds, ville vi have langt større Fornøjelse af vort Samliv med Dem, saalænge De opholder Dem hos os, da vi for Fremtiden ikke ville ønske noget for Dem, saaledes som i de foregaaende Dage, hvad denne Ting angaar, men jeg ved næppe, hvorledes jeg skal gjengælde Dem den store Tjeneste, De har bevist os."

"Tal ikke derom," sagde jeg; forresten takker jeg nu Vorherre for min lille Egnedom, da den gav Anledning til Gjensynet mellem Deres Datter og hendes Farbroder."

Vi satte os nu til Frokostbordet, og da det tilbageholdne og indesluttede Væsen var forsvundet baade fra min Vært og Værinde, vare vi snart indviklede i en livlig Samtale, under hvilken jeg mere og mere fik Lejlighed til at bemærke Virginias naturlige Danneelse og gode Forstand, men jeg undgik naturligvis at omtale Alt, hvad der kunde berøre hendes Forhold til Anton.

Pludselig sagde hun til mig: "Fader og jeg have ellers en Bøn til Dem, som vi vilde bede Dem ikke at afslaa."

"Det skal være mig en Fornøjelse," svarede jeg, "hvis det staar i min Magt at kunne tjene Dem; men maa jeg saa saa at vide, hvad De ønske."

"Blot det, at De vil sølge med os hen til min Farbroder f. Eks. imorgen Eftermiddag, thi da det saa er Søndag, er vi sikre paa at træffe ham hjemme; ellers kunde det gjerne være, at han var ude at fiske."

"Jkke andet end det," svarede jeg leende, "det skal være mig en stor Glæde. Men hvorfor ønsker De i Grunden min Lebsagelse? Blot jeg ikke er Dem til Besvær derhenne?"

Da Virginia rødmede og tøvede med at svare, bemærkede hendes Fader: "Ja, ser De, Hr. Kastberg, hverken jeg eller min Datter have talt med min Farbroder efter forlignet igaar, og da De dog er den egentlige Færdshjælper, høre vi ment, at det ingen Skade var"

til om vi fik Dem med paa Besøget imorgen."

"Min Nærværelse vil dog næppe blive nødvendig af den Grund," svarede jeg smilende. "Men hvornaar skulle vi saa spadserere derhen?"

"Imorgen Eftermiddag naar vi have drukket Kaffe, om det er dem belest, Hr. Kastberg," sagde Virginia.

Jeg svarede bekræftende, og til den afstalte Tid fulgtes vi ogsaa alle Tre. Opholdet i Strandsfogdens Hus var mig nu langt behageligere end før, og min Vært var ogsaa særdeles vel stemt paa denne Spadseretur; vi passerede om forskellige Ting, men Virginia gik derimod et Stykke bageud os, tilsyneladende helt tankefuld, hvilket jeg tilskre den let forslaaelige Spænding, hun maatte være i ved Forventningen om det forestaaende Møde med sine Slatninge.

Hun var tavlsig men smagfuldt klædt og saa i det Hele saa æstetisk ud, som jeg ikke før havde set hende. Allerebetst som vi gik, drejede vi om en lille Vælde, men bageud denne opbagede vi nu min Bekjendte fra min første Udsigt, nemlig Stop, der var saa ivrig beskæftiget med at fiske de saakaldte "Hebestør", at han ikke bemærkede vor Ankomst. Hurtig tog jeg Billebet af ham og hans Hytte ud af min Tegnebog og nærmede mig ham, fulgt af Votner.

"Goddag, Stop!" sagde jeg, ved hvilken Hilsen han vendte sig om og saa forbauset paa mig og min Lebsager. "Værsgod, her vil jeg forære Dem det Billede af Deres Hus, som jeg tegnede forleden."

Han tog det uden at sige et Ord og stirrede paa det en kort Tid, men uden at jeg anede det, gjorde han pludselig omkring og løb henimod sin Volsig, saa hurtigt hans Ben kunde bære ham. Imidlertid standsede han, da han havde fjærnet sig henvend et Hundrede Skridt fra os, og nu bleve vi Vidne til en snurrig Scene.

"Men hvad det dog, Stop foretager sig?" udbød Virginia, idet hun kom hen til sin Fader og mig. Ja, det maatte hun nok sige to Gange, thi den gode Stop betragtede først min Tegning og derefter rev han det i Stumper og Stykker, hvilket han spredte rundt omkring sig. Næppe var han færdig med sit Odelæggesværk, før han vendte sig henimod os og raabte:

"Det skal De ikke have gjort for Angingning!"

Vi saa forbausede paa huerandre og kunde ikke ret forklare os Meningen af hans Ord, saa jeg var ikke langt fra at være en Smule uhyggelig tilnoede, da vi gik videre.

"Ser De, Hr. Kastberg," sagde Votner, efter at hans Datter paany havde fjærnet sig noget, "denne Stop — ja, kjenner De ellers noget til ham allerede?"

"Kornelius har fortalt mig, at han er gaaet fra Forstanden af ullykkelig Kjærlighed," svarede jeg.

"Ganske vist," sagde min Vært, "og det er ham, som er Styld i, at der saa ofte er bleven rippet op i min Broders og hans Kones Sorg for Anton. Stop kommer nemlig hver Dag hos dem og faar lidt Jødevarer, han er jo nærmeste Nabo, men samtidig fortæller han vort og bredt om sin Kjæreste, som han stadig ventur skal komme sejlende her til Kysten for at gifte sig med ham."

"Hvorfor ventur han hende fra den Kant?" spurgte jeg.

"Ja," svarede Strandsfogden, "Sagen hanger saaledes sammen: Nu er Stop gammel og grim, men i sine unge Dage skal han have været en kjon Hyr, rigtig nok fattig, thi han forsørjede sin gamle Forældre til deres Død. Han var Kjæreste med en velstaaende Fisters Datter, og der var nok saa smaat tale om Bryllupet, men saa traf det sig, at her forliste en nordk Jagt, der imidlertid blev kastet nedens udsadt op paa Land, hvorfor den ogsaa blev sat ud igjen. Stoppersen maatte i den Anledning opholde sig her nogen Tid, og hvordan det nu end gif eller ej, saa endte det med, at han giftede sig med Stops Kjæreste, der fulgte med ham til Norge og kom aldrig mere her til Kysten. Siden den Tid har han ikke været rigtig i Hovedet. Har De forresten ikke lagt Mærke til en usædvanlig stor Sten lige i Strandkanten, omtrent her ned for?"

"Ja," svarede jeg, "jeg har endog saa været oppe paa den."

"Den Sten kaldes her i Egnen for "Stops Kirke", thi hvorledes Vjere Vid er, gaar han hver Morgen og Aften ned paa den og beider en Bøn, idet han knæler med Ansigtet vendt imod Stranden, og saa kan man høre, hvorledes han taler paa sin Kjæreste, der maa se ud som mange Aar siden, thi Stop er ikke langt fra "fire Snefe", som man her siger, naar Talen er om Folks Alder. Han har mere end en Gang været i den første Livsfare nebe paa Stenen, naar

Bølgerne i Stormvejr slaa op mod den, og en Gang vilde to Fiskere, der havde faaet noget i Hovedet, forshyere ham i sin Andagt derude. Dette naaede de ogsaa, men da den ene paa Hjemvejen faldt ned ad en Strækt og brækkede et Væb og den anden druknede et Parstid efter, saa har Ingen senere havt Lyst til at afbryde ham eller til at have noget udestaaende med ham."

Under denne Samtale vare vi komne til vort Bestemmelsessted, og da vi traadte ind i Stuen fandt vi Skipper Votner siddende ved Bordet, ifærd med at læse højt for sin Kone af den store Bibel.

De bleve øjensynlig overraskede ved at se os, men bode os hjertelig velkommen, idet de udtalte deres Glæde over, at jeg var saa rast. Jeg lagde Mærke til, at Virginia fort efter forlod Værelset sammen med Madam Votner, og da de kom ind igjen kunde jeg se at begge havde grædt. Der vilde heller ikke rigtig komme Liv i nogen af dem; Madam Votner kom og gik uden at sige et Ord, og den unge Pige sad tankefuld paa en Stol og betragtede snart hin, snart denne Gjenstand med taarefyldte Øjne. Uagtet hun havde erhølet Tilgivelse baade af sin Farbroder og af hans Hustru, kunde der dog ikke ret komme nogen Fortrolighed imellem dem, og Samtalen førtes derfor hele Tiden mellem Broderne Votner og mig, men denne gif alligevel noget trevligt, hvor megen Umage jeg end gjorde mig for det moshatte; der var ligesom en Sky, som viftet kun Tiden kunde bære, mellem de to Mand. Jeg bemærkede min Tegning af Votnigen hængende paa Væggen i en net Ramme, og jeg fortalte nu, hvor liden Pris Stop havde sat paa det Billede, som jeg havde givet ham.

"De kan tro," sagde Mourits, "at han har havt en anden Grund til sin Handlemaade, men Kæren skal nok saa Sammenhængen at vide hos ham, naar han kommer her i Morgen."

"Ved ham i det mindste fra mig om, at han vil lade være med at udvære en eller anden gruelig Hævn imod mig," sagde jeg, "naar i den forste Tid, jeg opholder mig her paa Kysten."

"De tænker dog vel ikke paa at rejse saa snart?" sagde Madam Votner, medens hun dækkede Aftensbordet. De har vel i Grunden ikke faaet tegnet Nudet end vort Hus og saa Stops salberdige Hytte? Men har De faaet lidt beflitt i den Henseende, saa har De ogsaa udrullet saa meget mere i en anden Retning." Og ved disse Ord saa hun paa mig med megen Hjertelighed.

"Jeg bliver her endnu denne Maaned ud," svarede jeg, "og imorgen begynder jeg at arbejde for Moor, hvilket jeg vedbliver med hver Dag, saafremt Vejret tillader det."

Vi satte os nu til Maaltidet, men da da dette var forbi, skyndte jeg mig at afslutte Besøget saa meget som muligt forbi jeg mættede, at det vilde være en Vættelse for alle Parter. Det blev beflitt, da vi sagde Farvel, at næste Søndag skulde Mourits og Kone komme hen hos Strandsfogdens og tilbringe Aftenen der.

Derpaa spadserede vi hjemad; det var en yndig Aften, men skøndt ikke en Vindpust var der og Havet var saa glat som et Spejl, lod dog dets magtige, dumpe Brusen forunderligt alvorligt og gripende. Virginia gik ved Siden af sin Fader og saa langt mere tilfreds ud, end da vi om Middagen forlode hendes Hjem; de vare Begge meget glade over Udsalbet af Besøget.

"Jeg mener dog," sagde jeg til Votner, "at Deres Broder og hans Kone vare noget tilbageholdne."

"Det siger Antet," svarede han; "naar vi have været sammen nogle Gange, saa er det forbi. Imidlertid var jeg glad over, at De var med, thi jeg var ikke ganske sikker paa Kæren, hvad min Datter angik. De vilde nok, at Kvindene ere mest usofonlige mod deres eget Kjon, og Kæren har ikke saa megen Danneelse som min Broder."

"Stulle vi ikke," sagde Virginia, "lægge Vejen gennem Klitterne, thi her drejer en Sti derud, og saa kan Hr. Kastberg med det samme saa Pladsen at se, hvor Strandsby har staaet?"

"Hjertelig gjerne," svarede jeg, og snart stode vi paa Toppen af en Klit, nedensfor hvilken der fandtes en Slette, som var aldeles omgivet af de store Sandhøje. Denne Slette var ingenlunde bar, men derimod bebrakket med Murstensbrokker, Resten af Hebestørgjærder og sikkantede Forhojninger, der hver især var Grundplanen af et Hus. Det hele saa besynderligt og uhyggeligt ud, navnlig nu, da Aftenens Skygger havde lagt sig henover Tomterne af den forsvundne By."

"Dernebe ser ikke ud til at være megen Færdsel," sagde jeg til Virginia, "og dog

er Stedet baade mærkeligt og interessant."

"Deri har De Ret," svarede hun, "og hvad Færdsel angaar, da skulle de overtrofste Fiskere nok vogte sig for at komme her, navnlig om Aftenen, thi man vil paa den Tid flere Gange have set de forbums Bedoere af Strandsby færdes der i travl Vættomhed; ja, naar det er Stormvejr, er der flere øre i Fiskerlejet, som paastaa at kunne høre Raab og Jammerkrig herfra."

"Kunnter der sig intet Sagn til Stedet," spurgte jeg, idet vi fortsatte vor Vandring, som giver Oplysning om den forsvundne Fiskerby? Det vilde interessere mig i høj Grad at erfare noget i den Retning."

"Jeg skal fortælle Dem, hvad jeg ved derom," sagde Virginia, der gif ved Siden af mig med sin Fader under Armen. Gamle Folk have sagt, at for over hundrede Aar siden laa her, hvad der jo ogsaa er tydelige Spor af, et Fiskerleje, som kaldtes Strandsby. En Dag midt om Sommeren, da det var et rigtig fuldt Vejr, vare alle Mandene sejlede ud til de yderste Fiskerbaner, omtrent et Par Mile fra Kysten. Vandene laa ikke ret langt fra huerandre, og Fiskene bedde saa godt, at Fiskerne næppe havde kastet Snorene ud, før der var Vid med det Samme. Imidlertid havde Fiskeriet næppe været nogle faa Minuter, før alle Mandene til beres Forundring hørte en klar, skønlidig Røst tæved dem synge en kort Sang, uden dog at nogen kunde opbage, hvorfra Stemmen kom, men at det var en Hørsnu tvølede naturligvis ingen af dem om. Hvad hun sang, kan ethvert Varn her i Fiskerlejet, uendad, og det var disse Ord:

"No iland, ro iland, Saa hurtigt i lan. Lyd nu Haosfruens Røst, thi det fortner i Ost, Og det tuder i Vest Af den rygende Væst. No iland, ro iland. Nu hver Fiskermannd!"

De raadsloge straks om de burde blive og fortsætte Fiskeriet eller sejle hjem, og da de vare modige Mand og Vejret var saa smukt som tænkes kunde, bestemte de sig til det første, paa en Fjstær nær, der under sine Kammeraters Haanlatter skyndte sig at bort. Han var imidlertid næppe kommen mere end godt og vel Halvejen hjem, før det pludselig blev en frygtelig Storm, og det var kun med Nød og næppe, at han slap igennem Brandingerne hele sin Fængst havde han i Forvejen maatte lase overbord. Oppe paa de høieste Klitter stode Fiskernes Hustruer og saa med Fortvølelse, hvorledes den ene efter den anden af deres Forsørgere forsvandt i det fraabende Hav. Med Undtagelse af den Fjstær, der var vort hjem straks, kom ikke en eneste i Land, og nu vilde ingen af deres Søster blive boende i Strandsby, men sigtede efterhaanden længere ind i Landet; derved forsvandt Fiskerlejet tilsidst ganske og Ingen havde Lyst til at bygge paa det Sted senere. Det er hele Historien."

"Jeg kan ikke forstaa," bemærkede jeg, "at det i den forste Tid. De naavner, kunde blive et saadant Uvejr."

"Aa," udbød Strandsfogden, "uagtet det for Djævliffet er saa smilende en Sommeraften, som man kan tænke sig, saa kunde det dog godt inden en Time være en saadan Storm, at Stummet fra Brandingerne vilde flyve os om Drene her; men hvad er det alligevel imod de varme Landes Orkaner?" Og nu fortalte han om et Par saadanne, som han havde oplevet.

Pludselig standsede vi uvilkaarligt ved at se Stops grimme Hjes bukke op af Mørkhalmen et Stykke foran os, og i det samme raante noget Hærdt, som jeg antog for en Sten, mig ovenfor mit ene Kjon.

"Den usofkammede Person," raabte jeg, "saa havde han dog Dndt i Sindet."

"Men hvad er det?" raabte Virginia. "Det er ingen Sten, han har kastet paa Dem!"

Da nu hendes Fader tog den formentlige Sten op, viste det sig, at det var et befligt Stykke Raa, som senere i Kjøbenhavn blev vurderet til tolv Rigsdaler; men at jeg paa anden Maade gjengjældte min Ven Stop hans Foræring, før jeg rejste, er en Selvsølge. Begge mine Lebsagere vare af den Mening, at Stop havde givet mig Raaet af Glæde over at være kommen i Besiddelse af den Tegning, hvormed han sagtens mente, jeg kunde forbytte ham — en Forklaring, som den brave Mourits næste Søndag forstredre var fuldstommen rigtig. Da vi vare komne hjem til Strandsfogdens Hus, gif jeg straks til Rø og brømt hele Ratten om Stop og Virginia.

Saint Paul National Bank
Efterfølger til
Howard County Bank.
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital \$200,000.00
Udbetalt Kapital \$50,000.00
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udsledes paa alle Europas ledende Euer Dampskibs-Villetter tilslags, til og fra alle europæiske Punter. Penge udblaanes paa gunstige Vilkaar. Vi give Udblaaninger i gode Farme en Specialitet.

Dannebrog
Jernvare-Mobel og Seletøjbutif
fører et kompletteret Lager af Jernvare, Skaffeløse, Blifst, Vinbu-Glas, Møbler, Matraser, Senge-Jeeder osv.
J Forbindelse hermed drives et Blifstlagerværksted, hvor Bestillinger af nyt Blifst, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notis.
Et Udbalg af Visker findes stadig paa Lager.
Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Gtstræde for samme.
Priserne garanteret. Theo. J. Eelen.

H. W. Potter, St. Paul,
vil sælge Dig
Den bedste Værk-Jerntræad @ \$4.00 pr. hundrede,
De bedste Staal-Som @ \$3.00 pr. Keg,
Et Jstskab, en Gasolin-Stove, eller hvilken som helst anden Artikel henholdsvis til Jernvareforretningen billigere end hos nogen anden Mand i Howard Co.
Artikler for Voldspisere, Hængeløjer, Haandslaamaskiner, Croquet-Spil, Kærner, Vadmaskiner, Gulvtapper-Jejer, Senere og Ammunition, osv.
Det største Lager af vølge iblandt og det allerbedste Sted at kjøbe Jernvare o. l. er i Potter's "Boss" Hardware Stove.
St. Paul nebr.

Dannebrog Lumber Co.,
Dannebrog, Nebr.
Har et stort Oplag af alle Slags Bygnings-Materialer samt Jern-Poster, som sælges til
Dagens laveste Priser.
Vi lader os ikke underfølge. Fra Ebers Overflag ved andre Handlende, og Jvill finde det til Ebers Forbed at se os for J Kjøbe.
S. Petersen,
Manager.

Geo. C. Lean, Pres. A. C. Gaby, Vice-Pres. F. Jepson, Cash. Kasjerer.
International Bank,
Dannebrog, Nebr.
Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillæns paa gunstige Betingelser paa fast Gjendomb eller personlig Sikkerhed. Veksler udsledes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilhede i Banken.

Jernbanetogenes-Tidstabel.
Union Pacific Jernbanen.
Grand Island-Ord-Divisionen.
(Afgangstid fra St. Paul.)
Sønd paa. 8.45 Form. Persontog 8.45 Efterm.
Persontog 4.00 Efterm. Godstog 4.10
* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags Efterm. kl. 2.55.
St. Paul — Loup City Divisionen.
St. Paul til Loup City. 6.50 Efterm. Persontog 8.40 Form.
Persontog 9.15 Form. Godstog 4.00 Efterm.
Morgentog fra St. Paul forbiinder i Grand Island med "The Overland Flyer", som ankommer til Omaha kl. 2.50 Efterm. og til Council Bluffs kl. 3.15 Efterm. Forbindelse her med Hurligtog til pillige og indstillede Steder. Forbindelse med alle Punter i Vesten; Tog stiftes blot en Gang mellem Grand Island og San Francisco.
Priser og anden Oplysning erhøldes ved Høvdendelle til Agenten i U. P. Depot i St. Paul. Gtstions-Billetter til alle Pladier i Syden sælges efter lavest stillede Taffter.
G. White, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.
Sønd paa. 8.12 Form. Persontog 1.57 Efterm.
Persontog 1.57 Efterm. Godstog 3.45 Efterm.
Personstogene ankomme til Lincoln Kløften 1.15 Efterm., og afgaar fra Lincoln Kløften 1.50 Efterm. Ankomsten til Omaha sker Kløften 3.30 Efterm.
Alle Tog medbringer Passagere. Gjennemgaaende Billetter til alle Steder og over enhver Jernbane sælges.
S. A. Spencer, Agent i St. Paul.

J. P. Noehr,
— Gjer af —
Howard City Apothek,
holder et almindeligt Lager af Mediciner, Tøjetjenstaaende, Maling, Pøger og Struema-teriale m. m.
— Saavel Løgers Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig. —
Howard City, Nebr. — Postkjos: Boelus.